

بررسی الگوی ساختاری نشانه‌های اضطراب اجتماعی با تعیین گری سبک های دلبستگی ناایمن با نقش میانجی حساسیت اضطرابی

رسول حشمتی^۱

خلیل اسماعیل پور^۱

دلنیا مصطفی زاده^۱

چکیده

هدف پژوهش حاضر بررسی الگوی ساختاری نشانه‌های اضطراب اجتماعی با تعیین گری سبک‌های دلبستگی ناایمن با نقش میانجی حساسیت اضطرابی در دانشجویان بود. جامعه آماری این پژوهش شامل دانشجویان کارشناسی و کارشناسی ارشد دانشگاه تبریز در سال تحصیلی ۹۸-۱۳۹۷ بوده است. بدین منظور در یک تحقیق توصیفی، همبستگی-مقطعی، ۲۵۵ نفر از این دانشجویان به روش نمونه‌گیری داوطلبانه انتخاب شدند و با در نظر گرفتن ملاحظات اخلاقی در تحقیق شرکت کردند. پرسشنامه‌ی هراس اجتماعی (SPIN)، پرسشنامه‌ی سبک دلبستگی بزرگسالان (AAS) و پرسشنامه حساسیت اضطرابی (ASI)، برای سنجش متغیرهای ملاک و پیش‌بین به کار گرفته شدند. یافته‌ها نشان داد که رابطه بین سبک دلبستگی ناایمن با حساسیت اضطرابی ($\beta=0/37$ $P < 0/05$) و رابطه بین حساسیت اضطرابی با نشانه‌های اضطراب اجتماعی ($\beta=0/34$ $P < 0/05$) نیز مثبت و معنادار است. همچنین، حساسیت اضطرابی بین سبک دلبستگی ناایمن و نشانه‌های اضطراب اجتماعی اثر میانجی‌گری دارد. بر اساس این یافته‌ها می‌توان نتیجه گرفت که الگوی ساختاری نشانه‌های اضطراب اجتماعی بر مبنای سبک‌های دلبستگی ناایمن با نقش میانجیگری حساسیت اضطرابی از برازش مطلوب و مقبولی بهره‌مند است.

واژگان کلیدی: سبک‌های دلبستگی ناایمن؛ حساسیت اضطرابی؛ نشانه‌های اضطراب اجتماعی

مقدمه

سلامت روانی انسان بستگی به روابط او با دیگران دارد. انسان موجودی اجتماعی بوده و همیشه به لحاظ عاطفی و مادی نیازمند به برقراری ارتباط اجتماعی است، بنابراین اضطراب اجتماعی می‌تواند اختلال آشفته‌کننده و مخربی باشد که به طور معمول باعث نگرانی زیادی در فرد می‌شود (نل و ادلمان، ۲۰۰۳). اختلال اضطراب اجتماعی یک اختلال اضطرابی مزمن است که با ترس شدید از موقعیت‌های عملکردی و اجتماعی و به تبع آن اجتناب از این موقعیت‌ها، مشخص می‌گردد (شانون، ۱، ۲۰۱۲). شیوع این